

[Ministeren før skatter og afgifter.]

anskaffelsessum i tilfælde af afståelse, og ved afståelsen behandles fortjenesten jo som særlig indkomstskat. Det er således, at godkendelse af ordninger efter § 7 A sker under forudsætning af, at medarbejderaktionærerne opnår de samme rettigheder som selskabets øvrige aktionærer, bortset fra båndlæggelsen i den nævnte 5 års periode.

Hvis vi ser på udbyttedelingsordningerne efter § 16 i lov om særlig indkomstskat, sker godkendelse også her under forudsætning af båndlæggelse over 5 år, og det gælder for begge, at der kun sker godkendelse, hvis der er tale om generelle ordninger og erhvervelserne er begrænset i forhold til de enkelte medarbejders årsløn, hvilket i øvrigt svarer til de retningslinjer, der er angivet i den nu foreslåede ordning.

Jeg tror ikke, at den foreslåede ordning vil imødekomme noget særligt behov, som ikke er dækket ved de allerede eksisterende ordninger, som jeg har omtalt her, og jeg kan derfor ikke anbefale det fremsatte forslag til folketingsbeslutning. Det gælder så meget mere, som jeg ikke anser forslaget som et fundament, der kan bruges til en videre udvikling af tankerne og realiseringen af økonomisk demokrati.

Camre (S):

Der er grund til al mulig sympati for det radikale venstres ønske om på en eller anden måde at få taget hul på en lovgivning om økonomisk demokrati. Det udspil, det radikale venstre her fremkommer med, indeholder en frivillig ordning, hvorefter udlodning af overskud til medarbejderne bliver skattefri, såvel for medarbejderne som for virksomheden, mod en binding af kapitalen til investering i mindst 3 år.

Selve dette, at beløb, der overføres til at være medarbejdernes ejendom, bliver skattefri for begge parter, er helt sammenfaldende med socialdemokratiets ØD-forslag, hvor det ganske vist ikke er overskud, der

fordeles, men et beløb, der er sat i forhold til lønsummen.

Beregningsmåden, altså om det er overskud, eller om det er lønsum, man regner efter, er ikke det afgørende for os, og spørgsmålet om skattefrihed er heller ikke det, der skiller. Det, vi derimod er betænkelige ved, er, at denne frivillige ordning ikke indeholder de andre væsentlige træk, som er afgørende i socialdemokratiets ØD-forslag.

For det første er der intet solidaritetsprincip overhovedet i det radikale forslag. Det er en helt frivillig sag, om en virksomhed vil benytte ordningen, og det betyder, at der reelt er tale om, at virksomhederne kan skaffe sig en skattefrihed for en henlæggelse til investeringsformål mod at overdrage ejendomsretten til medarbejderne. Da der i reglen vil være tale om, at overskudsdelingen træder i stedet for en del af lønnen, er det åbenbart, at der ikke her er tale om nogen reel nyskabelse. Der er ikke nogen solidarisk hæftelse mellem lønmodtagerne fra virksomhed til virksomhed og ingen sikring mod tab ved en virksomheds økonomiske sammenbrud. Disse mål kan kun nås gennem oprettelse af en fælles fond i en eller anden form.

For det andet imødekommer forslaget ikke det behov, der eksisterer for en samfundsmæssig styring af kapitalens anvendelse, altså behovet for, at man ud fra en række beskæftigelseshensyn, væksthensyn, konjunkturpolitiske hensyn, ressourcehensyn og hensynet til en hensigtsmæssig erhvervsudvikling, skulle kunne styre investeringernes indhold og retning. Dette er netop en afgørende egenskab ved socialdemokratiets ØD-forslag.

På denne baggrund må vi fra socialdemokratiets side sige, som de radikale forslagsstillere selv siger det i bemærkningerne til forslaget — jeg citerer:

... „ forslagsstillerne betragter ikke forslaget som det endelige svar på spørgsmålet om økonomisk demokrati.“